

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันกีฬายิงธนูเป็นกีฬาที่กำลังได้รับความนิยมมากขึ้น เพราะเป็นกีฬาที่สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เล่นทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ด้วยเหตุนี้จึงมีหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในประเทศไทยส่งเสริมให้มีการเล่นกีฬายิงธนู เช่น มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น กองทัพเรือ ชมรมกีฬายิงธนู Thailand Outdoor ชมรมกีฬายิงธนูพระราม 2 เป็นต้น ซึ่งหน่วยงาน/องค์กรเหล่านี้ ได้สร้างนักกีฬายิงธนูเพื่อเป็นการออกกำลังกาย และต่อยอดไปสู่การแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ

นักกีฬายิงธนูจะสามารถพัฒนาตนเองให้ขึ้นไปสู่จุดสูงสุดในการแข่งขันได้นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ในการยิงธนูที่ดีถูกต้อง นอกจากนี้ทักษะที่นักกีฬายิงธนูแสดงออกมาในแต่ละลูกที่ยิงออกไปจะต้องมีความคงที่ เปรียบเสมือนเครื่องจักรที่ทำงานซ้ำ ๆ กันทุก ๆ ครั้ง นักกีฬาที่สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้องและมีความคงที่ของทักษะจะสามารถทำคะแนนในการแข่งขันได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับ ยงยุทธ ต้นสาลี (2545: 33) ที่กล่าวว่า ในการเล่นกีฬาทุกชนิดนั้นทักษะกีฬาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ นักกีฬาที่มีทักษะกีฬาที่ดีจะสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างรวดเร็ว และสามารถประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาได้สูงกว่าผู้ที่มีทักษะกีฬาที่ด้อยกว่า กีฬายิงธนูก็เช่นกันทักษะกีฬายิงธนูมีความสำคัญมาก นอกจากจะช่วยให้ผู้เล่นสามารถยิงได้อย่างแม่นยำแล้ว ยังทำให้เกิดความสนุกสนานในการเล่นเมื่อผู้เล่นยิงเข้าเป้า

ทักษะกีฬายิงธนูเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ นักกีฬาสามารถแสดงศักยภาพในการยิงธนูได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความแม่นยำเข้าสู่เป้าหมายที่ต้องการ เมื่อนักกีฬายิงธนูที่มีทักษะในการยิงธนูดี จะส่งผลต่อคะแนนในการแข่งขัน ซึ่งจะสามารถช่วยให้นักกีฬาก้าวจากการเป็นนักกีฬาที่เล่นกีฬายิงธนูเพื่อความสนุกสนาน เพื่อการออกกำลังกาย ไปสู่การเป็นนักกีฬาที่แข่งขันเพื่อความเป็นเลิศได้ต่อไป

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะกีฬาต่าง ๆ พบว่า ส่วนใหญ่มีการวัดทักษะกีฬา 2 วิธี คือ การวัดทักษะเชิงปริมาณ (quantity) และการวัดทักษะเชิงคุณภาพ (quality) โดยในการวัดทักษะเชิงปริมาณจะมีการบันทึกผลที่ได้จากการพัฒนาทักษะที่นักกีฬาปฏิบัติได้ เช่น สูงแค่ไหน เร็วเพียงใด มีความคงที่หรือความแม่นยำเพียงใด ส่วนในการวัดทักษะเชิงคุณภาพนั้นจะพิจารณาจากท่าทางในการปฏิบัติทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับ Baumgartner; & Jackson (2003: 392) ได้แบ่งการประเมินผลออกเป็น 2 แบบ คือ การประเมินเชิงปริมาณ (quantitative evaluation) เป็น

การประเมินที่ทำการวัดออกมาเป็นจำนวน ตัวเลข เช่น การวัดความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร จะได้เป็นระยะเวลาซึ่งวัดด้วยนาฬิกาจับเวลา การวัดระยะทางในการยืนกระโดดไกล จะได้ผลเป็นระยะทางจากการวัดด้วยเทปวัดระยะ ซึ่งแบบทดสอบที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นแบบทดสอบปรนัย (objective test) จะมีลักษณะการทดสอบที่ชัดเจน ผู้ให้คะแนนจึงไม่มีผลต่อการให้คะแนน และการประเมินเชิงคุณภาพ (qualitative evaluation) เป็นการประเมินความถูกต้อง ความสวยงามของการปฏิบัติหรือความสามารถในกีฬาชนิดต่าง ๆ ที่ไม่สามารถประเมินในเชิงปริมาณได้ เช่น ยิมนาสติก กระโดดน้ำ การเดินร่า หรือท่าทางการเหวี่ยงไม้กอล์ฟ เป็นต้น ส่วนใหญ่จะเป็นการประเมินด้วยการสังเกตของผู้ประเมิน (subjective test) ซึ่งจะมีผลต่อการให้คะแนนเพราะบางครั้งอาจจะเกิดจากความพึงพอใจของผู้ให้คะแนนแต่ละคน

จากการสังเกตนักกีฬายิงธนูในการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ ที่มีการจัดการแข่งขันในประเทศไทย พบว่า ทักษะในการยิงธนูยังไม่ถูกต้องตามหลักการในการยิงธนู ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทยขึ้น โดยมีการทดสอบทักษะเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย
3. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย” มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายิงธนูเพื่อความเป็นเลิศสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย ประกอบด้วย การทดสอบทักษะเชิงคุณภาพ ได้แก่ แบบประเมินท่าทางในการยิงธนู โดยวัดทักษะกีฬายิงธนู จำนวน 9 ทักษะ ดังนี้ การยืน การบรรจุลูก การจับคันธนูและเกี่ยวสายธนู การยกคันธนูขึ้นนำ การนำวสาย การจรดนิง การเล็ง การปล่อย และการคงสภาพท่ายิง และการทดสอบทักษะเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบทดสอบความแม่นยำในการยิงธนูระยะ 70 เมตร
2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักกีฬายิงธนูไทยที่ใช้คันธนูแบบโค้งกลับ (recurve bow) และสามารถยิงธนูในระยะ 70 เมตร ได้ จำนวน 85 คน
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2562 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2563

นิยามศัพท์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

นักกีฬายิงธนู หมายถึง นักกีฬายิงธนูที่มีความสามารถในการยิงธนูที่ระยะ 70 เมตร ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง โดยไม่ได้กำหนดระยะเวลาของประสบการณ์ในการยิงธนูของนักกีฬา

ทักษะการยิงธนูเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง การแสดงออกถึงท่าทางในการปฏิบัติการยิงธนู ซึ่งประกอบไปด้วย การยืน การบรรจุลูกธนู การจับคันธนูและการเกี่ยวสายธนู การยกคันธนูขึ้นนำ การนำสายธนู การจรดนิ่ง การเล็ง การปล่อยลูกธนู และการคงสภาพท่ายิง

แบบทดสอบทักษะการยิงธนูเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง เครื่องมือวัดและประเมินทักษะในการยิงธนูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อการวัดและประเมินทักษะกีฬายิงธนูทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สำหรับนักกีฬายิงธนูของประเทศไทย ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง เพื่อเป็นการพิจารณาระดับทักษะในการยิงธนูเบื้องต้นสำหรับนักกีฬายิงธนูไทย

แบบวัดเชิงคุณภาพ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการปฏิบัติท่าทางในการยิงธนู โดยจะให้ผลการวัดเป็นคะแนนของท่าทางในการยิงธนูที่แบบประเมินค่า 5 ระดับ คือ 4 3 2 1 และ 0 ซึ่งคะแนนที่ได้มาจากการปฏิบัติทักษะการยิงธนู 9 ขั้นตอน ดังนี้ การยืน การบรรจุลูกธนู การจับคันธนูและการเกี่ยวสายธนู การยกคันธนูขึ้นนำ การนำสายธนู การจรดนิ่ง การเล็ง การปล่อยลูกธนู และการคงสภาพท่ายิง

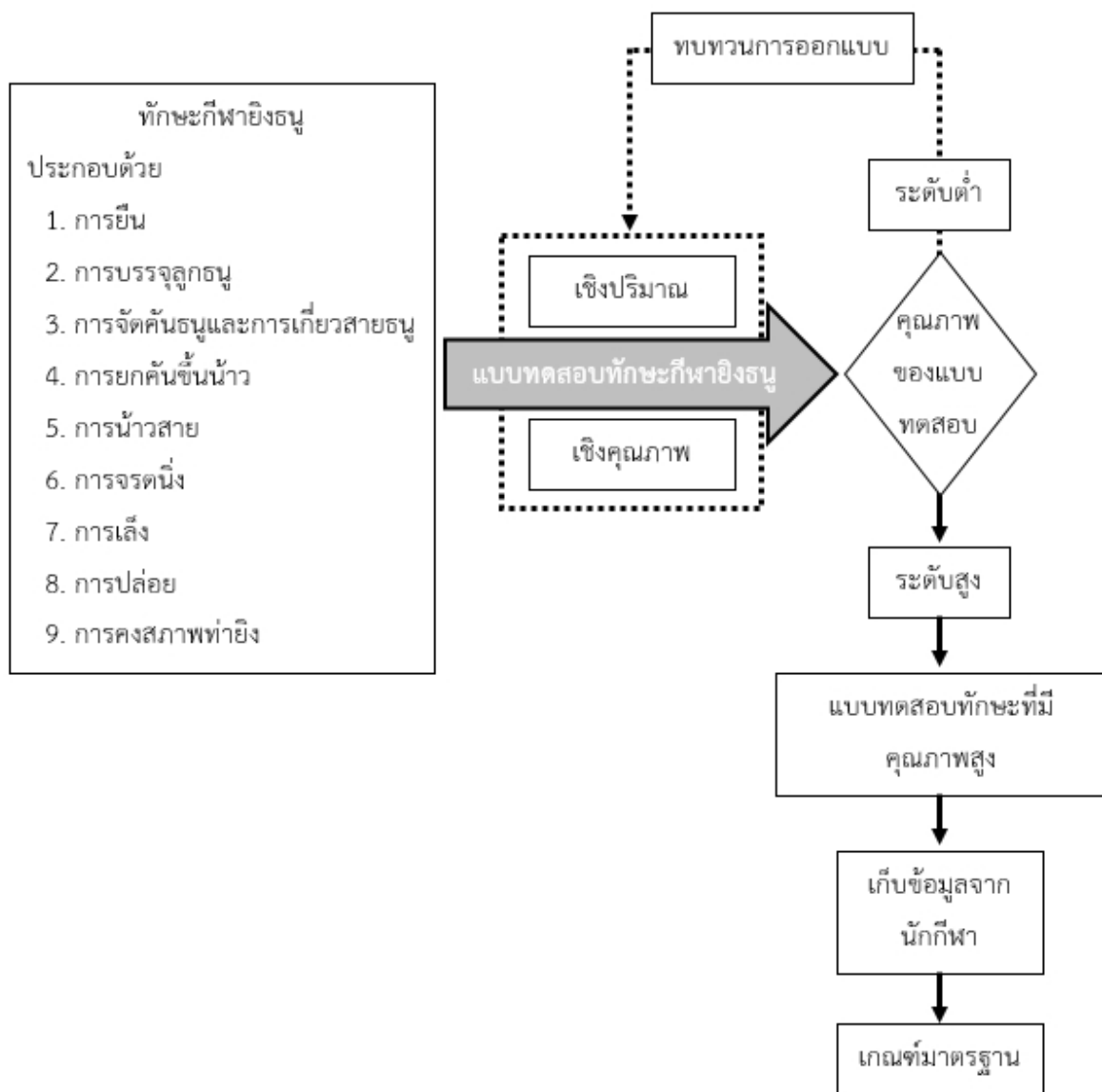
แบบวัดเชิงปริมาณ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความแม่นยำในการยิงธนูที่ระยะ 70 เมตร โดยยิงธนูจำนวน 15 ลูก แบ่งเป็นการยิงจำนวน 5 ชุด ชุดละ 3 ลูก แต่ละชุดมีเวลาในการยิง 120 วินาที ซึ่งมีคะแนนเต็ม 150 คะแนน โดยใช้หน้าเป้าขนาด 122 เซนติเมตร

ประโยชน์ของการวิจัย

1. นักกีฬายิงธนูสามารถนำแบบทดสอบทักษะการยิงธนูเชิงคุณภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินทักษะการปฏิบัติในการยิงธนูของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดบกพร่องและสามารถปรับปรุงท่าทางในการยิงธนูได้ด้วยตนเอง

2. นักกีฬายิงธนูสามารถนำแบบทดสอบทักษะการยิงธนูเชิงปริมาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินระดับของคะแนนที่นักกีฬาสามารถทำได้เทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ทราบระดับความสามารถของตนเองเมื่อเทียบกับนักกีฬาคนอื่น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย